

kunne lette og formindste de Ulemper for Samfærjelen, som en saadan Lov nødvendigvis maa frembringe.

W. Petersen: De Bemærkninger, som jeg har at gjøre til dette Lovforslag, ere egentlig allerede tilbøielig gjorte af den ærede sidste Læser. De angaa ogsaa § 3 og gaa akkurat i samme Retning, som antydet af det ærede Medlem. Jeg hørte vel, at Bestemmelserne i § 3 allerede nu ere lovbestemte; men jeg tror dog at turde sige, at de kun saa Steder eller maaske ingen Steder blive overholdte. Jeg tror, at det er Tilfældet overalt i hele Landet, at, saasnart der ankommer et Skib fra et udenrigt Sted, hvor der ikke er nogen som helst Anledning til at tro, at der er smitsomme Sygdomme, lægger Skibet lige til Land og har lige strax uden Videre Samkvem med Land. Jeg tror ogsaa, at dette er uden Betenkelighed; thi saaledes som Forholdene nu ere ordnede, faar man jo strax at vide, naar der er udbrudt Smitte et eller andet Sted. Jeg tror, at Paragrafens Bestemmelse vil være til Gøde i mange Tilfælde, navnlig med Hensyn til Kommunikationen med vore Naboland, dersom den skal overholdes saaledes, at ethvert Fartøj skal anmeldes, og jeg er endog tilbøielig til at tro, at den ikke kan overholdes ordret, saaledes som den staar her, thi, som det blev anført af den ærede første Læser (Ogrenbøll), hvorledes skal Captainen anmeldes, at han er kommen, naar der ingen Personer maa komme i Land fra Skibet? Dette er jo fast umuligt. Derimod kan jeg være ganske enig med den sidste Læser i, at, naar der er en mistænkelig Egg eller et Lig ombord, maa Anmeldelse ske, og Undersøgelse finde Sted. Jeg vil altsaa ogsaa gjerne være med til at faae Bestemmelser i § 3 forandret. Bestemmelserne i de øvrige Paragrafer tør jeg ikke indlade mig paa. Hele det 2det Affnit handler jo egentlig kun om Foranstaltninger, som kunne sættes i Kraft af Justitsministeren, saaledes, at, naar han finder det hensigtsmæssigt, saa sætter han ikke just alle Bestemmelser, men kun de enkelte Bestemmelser, som han finder egnede dertil, i Kraft i Henhold til § 12. Jeg tror, at det er en hensigtsmæssig Foranstaltning, at det saaledes er lagt i Justitsministerens Haand, at han efter de forhaandenværende Omstændigheder kan anvende de Bestemmelser, som han vil anvende, uden at behøve at anvende de andre. De enkelte Bestemmelser i dette Affnit skal jeg, som sagt, ikke indlade mig paa. Det 3die Affnit omhandler kun, hvorledes Omkostningerne skulle fordeles, og jeg finder, at den Fordeling, som her er slet mellem Staten og Kommunerne, er ret passende, hvorfor jeg ikke har Noget at erindre derimod. Det er altsaa kun med Hensyn til § 3, at jeg har nogen egentlig Erindring at gjøre.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først gjøre den Bemærkning, at Grunden til, at dette Lovforslag er fremkommet, egentlig ikke er den Skræk, og — som et æret Medlem mente — den ugrundede Skræk, som var udbredt over en stor Del af Europa, og som ogsaa noget anførte os i Begyndelsen af dette Aar, nemlig Skrækken for Pestsmitte fra Rusland; men det er mere den Omstændighed, at man ved denne Leilighed fik Opfordring til at overveie, hvorledes man egentlig var stillet, dersom saadan Smitte skulde komme til os, og fik Leilighed til at overveie, at, dersom noget Saadant skulde indtræffe, man da slet ikke kunde bruge den gamle Kvarantæneforordning, som var det Æneste, man havde at holde sig til. De tidligere Forhandlinger, som have været førte om lignende Anliggender, vidne i høi Grad om, at det har næsten været anset som en Drosætning i mange Læder, at der ikke mere kunde være Tale om Pestsmitte eller i alle Tilfælde, at Pesten ikke let vilde komme os nær ad andre Veie end fra Middelhavsbasinet, navnlig fra afrikaniske og asiatiske Havne ved samme. Nu bevirkede disse Begivenheder i Rusland, at man fik Leilighed til at betænke, at det kunde dog være, at man deri tog fejl, og for det Tilfælde, at man skulde tage fejl, vilde man være meget uheldig stillet, fordi, som jeg bemærkede før, den ældre Kvarantænelovgivning saa omtrønt er ubrugelig. Jeg benyttede denne, som de Herrer ville erindre, ved at erklære Kvarantæne mod Skibe, der kom fra det sorte og asovske Hav; men Grunden til at jeg dristede mig dertil, var egentlig kun den, at der næsten ingen Skibe kom derfra. Det var mig ganske klart, at, hvis det havde været Steder, vi stod i jevn Forbindelse med, vilde det have været umuligt at gjennemføre Foranstaltningen; men lige overfor saa fjernliggende Steder, og Steder, som vi, som sagt, staa saagodt som uden Forbindelse med, var der ikke nogen særlig Betenkelighed ved at gjøre det, og da denne Foranstaltning blev truffet andre Steder, mente jeg, at der kunde ikke være stor Betenkelighed ved at træffe den ogsaa her. Det er altsaa egentlig slet ikke Skrækken, der har foranlediget denne Lov; men det er en ganske rolig Overveieelse, som blev anstillet, tilbøielig efter at hele Skrækken var forbi. Man indsaar, at det dog ikke gif an saaledes at staa der med den gamle Kvarantænelovgivning, der, som sagt ikke kan bruges, dersom det Tilfælde skulde hændes, at en egentlig Pestsygdom kom op nær til os. Jeg tror nemlig ikke, man kan sige, at det, der passerede i Begyndelsen af dette Aar, skal have bevist eller bestyrket den Formening, at der ikke mere kunde være Tale om Pest heri Verden. Hvad den Sygdom angaar, der herskede nede i det sydlige Rusland, da er det ikke mig bekjendt, at man skulde være kommen til det Resultat, at det ikke var Andet, end hvad der finder